הרשב"ח בשם ר"ח הבהמה

ומיישב בזה הושיית התום'

רבי עיין רש"ין, ה) וברכות

מ. מה:, ז) לעיל סט., ה) מנחות ל:, ט) עיין

בספר בעל המאור שמפרש

בנו ובן בנו של פקועה

דוקא אלא ר"ל בתו ובת בתו ע"ש, י) [אין לגרום

במשנחנו דהא בהדיא קאמר

במנחות לא: מי האמר

במשנתנו כל מקום ששנה

קאמר וכ"כ התי"ט בכלים

פי"ח מ"ל דנופ"ז נכונים דברי תוס' ד"ה אנא כי האי סבירא לי אע"ג דר"ש שזורי

קאמר בפ' במה מדליקין ירו ורחת בשבת ברייתא

קחמר בפ' במה מדניקין וכר והתם בשבת ברייתה היא], כ' [כתובות נה. ושם איתא ר' נתן מנחות ל: ושם איתא ר' יוחנן],

ל) גיטין יג: סה: ב"ב קמו:

מנחות ל: [טבול יום פ"ד מ"ה], מ) דמאי פ"ד [מ"א

מנחות ל:], כ) [דברים יח],

ם) ול"ל שמוטו. ע) וע"ש

ודע דשם בגמ' ובתוס'

איתא בשמן פקועות ובנפט במלחא דר"ש שזורי], ב) גיי רש"ל אמאי לא יאכל מאחר

שאימת שבת עליו ועיין

הנהות הכ"ח

(א) גמ' דפליג עליה ר"ש

משהא הוי שהי: (ב) רש"

ל"ה ד' סימנין וכו' ולא אמרי' שחוט: (ג) תום'

ד"ה בן פקועה וכו' כחליו

שחוט ואין כאן רוב וכו׳ הבא מכח אביו לא נשחט כלל: (ד) בא"ד דמשמע

וגם כתב שבנו וכן בנו

שבועות

ד"ה ולטעמיך], ד)

מב: וש"כו. ו)

נה:

א ןמיי' פ"ב מהלכות א [נויי פייב נוהנסט אבות הטומאה ה"ו]: סב ב מיי פ"ה מהלי מאכלות אסורות הלי יד סמג לאוין קלו טוש"ע י"ד סי יג סעיף ב וסי׳ סד

מעיף ב: מעיף ב: סג ג טוש"ע שם סי' יג :סעיף ד בד ד ה טוש"ע שם סעיף

ב: ב: בה וז ח מיי׳ פ״ב מהל׳ גירושין הל' יב סמג עשין ג טוש"ע אה"ע סי קמא סעיף טו: שו ש מיי׳ פי״ב מהל׳ מעשר הלכה ד:

שימה מקובצת

לן בקלוט בן פקועה שמותר. נ״ב עי׳ תוס׳ בכורות דף ו׳ ע״א:

לן לזרעו של עובר . לו תקנה: **ג]** אמאי לא יאכל (מפני) מאחר (שאין)

רבינו גרשום ואם מת טהור מלטמא דעובר ירך אמו הוא וכשם . דשחיטת טרפה מטהרתה העובר מידי נבלה: הא לא קשיא ר' חייא אם כבר מצאו מת קאמר. אם כבר מצאו מת מעיקרא דהוא לדברי הכל עובר ירד אמו בן ט' מת קורעו ומוציא בן כי היד יון. כי ייבור א את דמו אלא לדידך קשיא לדידך דאמרת השוחט את . הטרפה ומצא בה בן ט׳ חי . טעון שחיטה כר"מ ואם מלטמא במשא דעובר ירך אמו הוא כרכנן: לדידי נמי לא קשיא. כלומר כולה ל) כר"מ ומה דאמרי' אם מת מהור מלממא רמשא ד׳ אם שחט העובר מותר באכילה ואם לא שחט באכילה האם לא שהט העובר ושחט את אמו הועיל לו שחיטת אמו לטהרו מידי נכלה: דיתיב דרב חסדא: איכא דאמרי מישהא הוה שהי ליה ריש לקיש לר' יוחנן ושתיק ליה עד דגמר טענתיה והדר פליג עילויה והוא דבריו ר' אסי ואיכא דאמר מישתא הוה שתי ריש שמעתא וקודם שיגמור לשתות נפק ר׳ אסי: הפריס כלומר לת״ק מצא בו בן ט׳ חי שחימת אמו ממהרחו קרקע ולר"ש שזורי אפי׳ ה' שויח: הכל לר"ש שזורי שמותר בלא שחיטה. אפי׳ בן ה׳ שנים אינשי דקלוט ובן פקועה הוא ולא גזרינן דאי שרינן הא בלא שחיטה שרינן נמי דלא יהא בן פקועה. . . דתרי תמיהי מידכר דכירי אינשי: מתיר בבנו בלא שחיטה: ר' יוחנן לדברי . ר״ש שזורי קאמר. כלומר

מעלייתא הולד אין לו תקנה. מה שפירש בקונטרס להרי הוא כמי שאין לו אלא סימן אחד מלד אמו ובהמה בחד סימן לא מתכשרה

וגם פירש דהאי בתרא לא מלטרף לקמא שאין לך שהייה גדולה יותר מזו וגם פירש דלרב משרשיא לית ליה הא דאמרינן לעיל ד' סימנים אכשר ביה רחמנא והכל מגומגם דאפילו היתה הבהמה ניתרת בסימן אחד אין להכשיר דחשיב כל סימן וסימן כחליו שחוט ואין (נ) רוב סימן שיהא ראוי לשחיטה ואפילו לא היתה השהייה פוסלת בשחיטה אין שייך להתיר כיון דחלי הגוף של ולד הבא מכח אמו לא נשחט כלל ואפילו מ"ד לעיל ד' סימנין אכשר ביה רחמנא מודה הכא דהחם שחינות נוכפה לא הויא שחיטה אבל כאן הוי כאילו נשחט חליו ומודה נמי לסוגיא דריש פרקין (לעיל דף סט.) גבי מהו לחוש לזרעו של עובר וי) דמשמע בן דעובר היולא אין לו תקנה בשחיטה דהתם הסימנין כשחוטין ושוב אינן בני שחיטה להתיר כלום ולפירוש הקונטרס כולה ההיא סוגיא דלא כוותיה וזה דוחק:

דנפל דובא עליה כו' זיל שחטיה. אע"ג דסבר כרבנן לא אסר משום דרוסת הואב דדוקא בשחיטה גזרו דמיפרסמא אבל טרפות דידיה לא מיפרסמא כל כך ובקונטרס פירש נמי ולא היה עוד יכול לחיות ואפילו הכי שרי וכן נראה דלא על חנם השמיענו דנפל דובא עליה:

והא אמר רבין אמר רבי חנינא הלכה כר"ש שזורי. לא מייתי לה אלא משום ולא עוד דאי לאו הכי מאי אלימא דרבין מדזעירי:

אנא כי האי סבירא לי. וכן קי"ל דפסיק כאן הלכה למעשה ואהאי סמכינן להדליק בשבת בכל שמנים אע"ג דר"ש שזורי האמר בפ׳ במה מדליקין (שבת דף כו.) עי בעיטרן ובנפט דוקא דאי אף בעיטרן קאמר היינו ת״ק: את בחול שואלו ואובלו על פיו. בירושל׳ מפרש שחימת דימוע על ע״ה דכיון שהופרש חמור בעיניו יותר כשחוזר ומתערב ובטעמא דת"ק דלא שרי אלא בשבת פליגי בירושלמי חד אמר מפני כבוד שבת וחד אמר מפני שאימת שבת עליו והוא אומר אמת ופריך אי אימת שבת עליו הא דתניא מולאי שבת לא יאכל עד שיעשר ואי אומר אמת אמאי לא יאכל ש מפני ש שאין שבת עליו באימה ולמ"ד מפני כבוד שבת ל"ל שואלו ע"י עילה (עולה) ועוד פריך תנינא שואלו בחול לא יאכל בשבת ולמאן דאמר מפני כבוד שבת אמאי לא יאכל בשבת והאמר לא אמרו אלא בשוגג אבל במזיד אסור דתנינא ושכח לעשרו: 656

הקילו לו חכמים לסמוך על עם הארץ לשואלו אם עישר חבואה שמכר לו ואוכלו על פיו אם אמר עשרמים. והאי דנקע אף בחול משום דקתני רישה הלוקח פירות מיד שאינו נאמן על המעשרות ושכח לעשרו דמאי שואלו בשבת דמשום כבוד שבת התירו לו לסמוך עליו אם אמר לו עשרתים ואוכל על פיו אותה סעודה לבדה ולמולאי שבת לא יאכל עד שיעשר הדר קתני לה דרבי שמעון שזורי:

הוא ולא בנו יהא מותר (ובנו) [אלא דאף לר"ש שזורי בנו] אסור: אף המפרש בים. אף המסוכן שיש לו סכנה: תרומת מעשר של דמאי. א"צ להפריש אלא תרומת מעשר אבל תרומה גדולה דחייב מיתה ובה היו מחמירין א"צ . ש והכי קאמר תרומת מעשר שהפרישה מדמאי ונתערבה אח״כ לדמאי לא מיבעיא בשבת דיום עונג הוא כיון דאין רשאין לישב בתענית דשואלו לע״ה שקנה ממנו הדמאי הפרשת ממנו תרומת מעשר ואוכלו בשבת על פיו אלא אפי׳ בחול גמי שואלו ואוכלו על פיו:

וליבועביך הא דתני רבי חייא בו'. מימה כיון דשמיע ליה עעון שחיטה. להתירו באכילה דבשחיטת אמו טרפה אינו ניתר ברייתה לימה ברייתה: בן פקועה הבא על בהמה

הזבחי קרינא ביה: ואם מת. בלא שחיטה: טהור מלטמא. דשחיטת אמו מטהרתו: **כר"מ.** הס"ד לרבנו לא מהניא ליה שחיטה דידיה מעון שחימה וחייב בזרוע והלחיים והקבה ואם מת מטהור מלטמא במשא א"ל ⊕רבא מעון שחימה כמאן כר"מ ואם מת מהור מלטמא במשא כמאן כרבנן וליטעמיך הא דתני יויא השוחם את יחברפה ומצא בה בן מ' חי מעון שחימה וחייב בזרוע והלחיים והקבה ואם מת מהור מלטמא במשא מְעון שחימה כמאן כר"מ ואם מת מהור מלממא במשא כרבגן הא לא קשיא ר' חייא אם כבר מצאו מת קאמר אלא לדידך קשיא א"ל לדידי נמי לא קשיא ד' סימנים אכשר ביה רחמנא כי סליק ר' זיָרא אשכחיה ילרב אםי דיתיב וקאמר ליה להא שמעתא י א"ְל יישר וכן אמר ר' יוחגן מכלל דפליג עליה ר"ש בן לקיש ימשהא הוה שהי ליה ושתיק ליה ואיכא דאמרי משתא הוה שתי ושתיק ליה: רבי שמעון שזורי אומר אפילו וכו': היינו תנא קמא אמר רב כהנא יהפרים על גבי קרקע איכא בינייהו "אמר רב משרשיא לדברי האומר חוששין לזרע האב יבן פקועה הבא על בהמה מעלייתא הולד אין לו תקנה אמר אביי יהכל מודים א בקלום בן פקועה שמותר מאי מעמא כל מלתא דתמיהא מידכר דכירי לה אינשי איכא דאמרי אמר אביי הכל מודים בקלום בן , קלומה בן פקועה שמותר מאי מעמא תרי תמיהי מידכר דכירי אינשי אמר זעירי אמר ר' חנינא הלכה כר"ש (בן) שזורי וכן היה רבי

אדא בר חבו הוה ליה בן פקועה דנפל דובא

עליה אתא לקמיה דרב אשי א"ל זיל שחטיה

א"ל ∘האמר זעירי אמר ר' חנינא הלכה כר"ש

שזורי וכן היה ר"ש שזורי מתיר שהבבנו ובן

בנו עד סוף כל הדורות ואפילו ר' יוחנן לא

קאמר אלא בנו אבל איהו לא אמר ליה רבי

יוחנן לדברי ר"ש שזורי קאמר והאמר רבין

בר 'חנינא אמר עולא 'אמר רבי חנינא'

הלכה כרבי שמעון שזורי ולא עוד אלא כל מקום ששנה ר"ש שזורי יבמשנתנו הלכה כמותו אמר ליה אנא כי הא סבירא

לי דאמר רבי סיונתן הלכה כר"ש שזורי

במסוכן ובתרומת מעשר של דמאי מסוכן

יהיוצא בקולר אומרים יהיוצא בקולר

ואמר כתבו גם לאשתי הרי אלו יכתבו

ויתנו חזרו לומר יאף המפרש והיוצא

בשיירא ר"ש (בן) שזורי אומר האף המסוכן

תרומת מעשר של דמאי דתגן ישתרומת מעשר של דמאי שחזרה למקומה ר"ש (בן)

שזורי אומר אף בחול שואלו ואוכלו על פיו:

שאין תרומה עולה אלא באחד ומאה [מרומות פ"ד מ"ו] וכאן אין כאן אלא מאה והרי הוא הפסד גדול: אף בחול. דהואיל ואין כאן תקנה

לים: והיולא בשיירא. למדברות: המסוכן. מתוך חליו: סרומת מעשר של דמאי שחזרה למקומה. והרי הן

מתני׳

מישהח הוה שהי ליה. מנהגו של ריש לקיש כשאומר רבי יוחנן שמועה שאינו מודה לו שהה ריש לקיש שעה או שתים קודם שיחלוק עליו אולי יחזור בו ובתוך כך יצא רבי אסי ולא שמע אם נחלק עליו: משתח הוה שתי. שותה מים היה כשאמר רבי יוחנן ובתוך כך יצא רבי שמעון שזורי מתיר בבנו ובן בנו עד סוף כל הדורות ר' יוחנן אמר הוא מותר ובנו אסור

דא"כ הוה ליה כאחד מאיבריה: וחייב בורוע והלחיים והקבה. דוובחי

כלל דהא שוחט ועומד הוא: כבר

מלאו מת. במעי אמו קאמר וכולה

ר"מ אמרה דמודה ר"מ בבו ט' מת

דשחיטת אמו מתירתו וזה שאמו טרפה

היא א] מתירתו מיהא מידי נבלה

כאחד מאיבריה: אלא לדידך. דלא

מהדרת לי כבר מנאו האמינא קשיא:

ד' סימנים. וכולה כרבנן ומודו רבנן

דאם בא לשוחטו שוחט ומועיל לו ולא

(כ) אמר שחוט ועומד הוא: אשכחיה

ר' אסי. לר' זירא: יישר. שפיר קאמרת

דד׳ סימנין כשרין בו וכן אמר רבי

יוחנן: מכלל דפליג עליה ריש לקיש.

בעיה בעי מיניה שמעת שנחלק עליו:

אסי: הפרים. עמד על פרסותיו. לת"ק כיון שהלך טעון שחיטה מדרבנן דאתי לחלופי לאכול בהמה בלא שחיטה: לדברי האומר. חנניה הוא באותו ואת בנו (לקמן דף עח:) דקאמר נוהג בוכרים: חין לו מקנה. שהרי הוא כמי שאין לו אלא סימן אחד מלד אמו שהסימן השני שחוט ועומד הוא שאין שחיטה נוהגת בו ובהמה בחד סימן לא מיתכשרה והאי סימנא בתרא לא מנטרף לקמא שאין לך שהייה גדולה מזו שהרחשון שחוט משנולד ולית ליה לרב משרשיא הא דאמרן לעיל ד' סימנים אכשר ביה רחמנא: הכל מודים. ת"ק דפליג אדר"ש שזורי ומלריך שחיטה להפרים ע"ג קרקע מדרבנן בהאי מודי: מידכר דכירי. קול יוצא עליו מאז קלוט זה בן פקועה הוא ומתוך שתמהין על קליטותו

זוכרין את כל דבריו: הכי גרסינן

איכא דאמרי אמר אביי הכל מודים

בקלוע בן קלועה. ואותה קלועה

פקועה היתה וזה הקלוט נמצא בה:

הוה ליה בן פקועה. שנתקיים

וגדל: דנפל דובא עליה. הואב טרפו

ולא היה יכול עוד לחיות: זיל

שחטיה. כרבנן דאמרי הפרים ע"ג

קרקע טעון שחיטה: ואפילו רבי

יותנן לח. קח פליג עליה דועירי

אלא בבנו: במסוכן ובסרומה מעשר

של דמחי. ותו לא ושמעינן מינה

דהפרים על גבי קרקע טעון שחיטה: היולה בקולר. שנתחייב מיתה

למלכות: כחבו. אף על גב דלא

אמר תנו דעתיה שיתנו לה ועשאו

שלוחים אף לגרש אלא שהיה בהול

על נפשו: והמפרש. מן היישוב

מדומעין

דעובר היולה. נ"ב כלומר עובר שהוליה אבר בשעת שחיטת אמו: הגהות מהר"ב

רש"י ד"ה ככר טרפה היא מתירתו וכו'. מלת מתירתו נמחק. ונ"ב מטהרתו כצ"ל:

רנשבורג

מוסף רש"י

ישר. יפה אמרת (שבת סג:). מכלל דפליג עליה ריש לקיש. בעיל הול דקל בעי גמרל למימרל מדקלמר וכן למר ר' יוחנו מכלל דפליג טליה יחוק מכנו לפניג עניים נר פלוגמיה (שבועות מ.). משהא הוה שהי ליה. כך היה דרכו של ר"ל כשהיה ר' יוחטן אומר דבר גבית המדרש היה שוהה מלהשיב עד שיגמור דבריו ואח"כ היה חולק עליו ובתוך כך ילא ולא שמע אם נחלק עליו (שם). משתא הוא הוה שתי. רים לקים מיא כבי מדרשא כי אמרה ר' יוחנן להא מילתא (שם). הולד אין לו תקנה. שמלד אביו אין טעון שחיטה כדתנן במתני' וחכ"א שחיטת אמו מטהרתו, ומלד אמו טעון

(גיטין הה.). ואמר כתבר גט לאשתי. כדי שלא מזקק ליכט (שם יבי) אע"פ שלא אמר מנו (שם הה.). הרי אלו יכתבו ריתנו. דממוך טרדמו שהוא בהול על נפשו לא הספיק לגמור דבריו ומעיקרא לכחבו וחטו מכוין (כתובות נה. ובעי"ז גיטין יב:) דמסחמא גלי דעתיה מדאמר כתבו דלשם נחינה קאמר, משום דיולא ליהרג, דלא ניחא ליה דמיפול קמי יכס (מנחות ד:). אף המסוכן. חולה (גיטין סה:) הגוסס, דאמריען לא אמר כתבו אלא לימנו הואיל ומסוכן הוא לא נתכוין ללחק בה (כתובות

אף המסובן. חוכה נגישין והה, הגישין והה, הגישין הה אף המסובן. חוכה נגישין והה בקום בחוד נפני שואדו ואוכדו עד פיו:

שון או המסובן. חוכה וגישין והן המסובן בחוד מכל החוד והעוד לפטור את אינו הייצוס מסרין (ושבים ביב קפוי). הרומת מעשר של דבה המסובן קרוב למימה שדעתו שיכתבו ויחנו, דלפטור את אחו מידי נכלה וצ'יע.
מעשר של דבה המסיד ביאור דלר"מ האין מטהרו שחשת אחו מידי נכלה וצ'יע.
דמאי שואל בשבת ואוכל על פיו ולמוצאי שבת לא יאכל עד שיעשר, תרומת מעשר של דמאי שחודה כי וה"פ בשבת אין לו מחודה כי וה"פ בשבת אין לו מה האיל ודמאי דרבנן ורוב עמי הארץ מעשרין הן שואלו לע"ה אם עשרן ואוכל על פיו, תרומת מעשר של המה שוחרה למקומה דעכשיו אין לה תקנה דכיון דנקרא עליה שם תרומה מרשר מעשר של פיו, דנתצת ואופרת את החוד את המובר משור המובר משור המובר משור המובר משור המובר מעשר מובר על פיו, דנתצת ואופרת את החולן צו אתר ה"ש שוורי דאף בחול מחוד המובר משור הפפד חולין ושואלו אם הפריש מעשר קודם שמכרו לו ואוכל על פיו, דנתצתה ואופרת את החולין צו אתר ה"ש שוורי דאף בחול מחוד המובר משום הפסד חולין ושואלו אם הפריש מעשר קודם שמכרו לו ואוכל על פיו, דנתצתה ואופרת את החולין צו שורי דאף בחול המובר משום הפסד חולין ושואלו אם הפריש מעשר קודם שמכרו לו ואוכל על פיו, דנתצתה ואופרת את החולין צו שורי דאף בחול המובר משום הפסד חולין ושואלו אם הפריש מעשר שודם שמכרו לו ואוכל על פיו, דנתצתה ואופרת את החולין צו שורי דאף בחול המובר משום הפסד חולין ושואלו אם הפריש מעשר שודם שתברו לו אוכל על פיו, דנתצתה ואופרת את החולין צו שורי דאף בחול מובר משום הפסד חולין ושואלו אם הפריש מעשר הודם שבר ביצות החולים החולים המובר ביצות החולים הייד המצבעה החולים החולים הייד המשבר החולים החולים הייד המצבעה החולים הייד המצבעת החולים החולים החולים החולים הייד החולים החולים המצבעה החולים הייד החולים המצבעה החולים הייד המצבעת החולים החולים